

10. காங்கிரஸ் மிதவாதிகள்

துவக்கத்தில் காங்கிரசின் சாதனைகள் குறைவாகத்தான் இருக்கும்... தோல்விகள் ஏமாற்றம் அளிக்கக்கூடியவையாக இருக்கலாம். தோல்விகளிலிருந்துதான் பெரிய சாதனைகளை சாதிக்கக்கூடிய பலம் கிடைக்கும்.
- கோபால கிருஷ்ண கோகலே.

இந்திய தேசிய காங்கிரசின் தோற்ற, வளர்ச்சியைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த வரலாற்று வல்லுனர்கள் துவக்க கால காங்கிரஸ்காரர்களை மிதவாதிகள் (Moderates) என்றும், தீவிரவாதிகள் (Extremists) என்றும் பாகுபடுத்திக் கூறியுள்ளனர். எ.வால்போர்ட் (A.Walport) எ.திரிபாதி (A.Tripathi), ஜி.ஜான்சென் (G.Johnson), டி.ஆர்க்கோவ் (D.Argov) போன்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் மிதவாத தீவிரவாத முரண்பாடுபற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர். மிதவாதிகள், தீவிரவாதிகள் ஆகிய இரு சாரருமே நேர்மையான, நாணயமான, நாட்டுப்பற்று மிக்க காங்கிரஸ்காரர்கள்தான் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இந்தியாவில் ஆங்கிலேய ஆட்சியைப்பற்றிய நோக்காலும், போக்காலும் துவக்க கால காங்கிரஸ்காரர்கள் மிதவாதிகளாகவும், தீவிரவாதிகளாகவும் அடையாளம் காட்டிக் கொண்டனர்.

மிதவாதிகள் என்போர் யார்?

எப்போதிலிருந்து காங்கிரஸ்காரர்கள் மிதவாதிகளாகவும், தீவிரவாதிகளாகவும் பிரிந்தனர் என வரையறை செய்வது கடினம். காங்கிரஸ் தோன்றியதிலிருந்தே காங்கிரஸ்காரர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்திருக்க வேண்டும். பல்வேறு வகையினரை உள்ளடக்கிய காங்கிரஸ் கதம்பக் கூட்டமைப்பில் கருத்து முரண்பாடுகள் உருவானது இயல்பே. 1893 லேயே அரவிந்தர் காங்கிரஸ் செயல்படும் முறைபற்றிக் குறை கூறினார். திலகர் அதை எதிரொலித்தார். 1901ல் லாலா லஜபதிராய் காங்கிரஸ் கூட்டங்களைக் கிண்டல் செய்தார். எனினும் 1905 வங்கப் பிரிவினையின் போதுதான் தீவிரவாதிகள் யாரென்று தெளிவாகத் தெரிந்தது. எனவே 1885லிருந்து 1905 வரை காங்கிரசைக் கட்டுப்படுத்தி, நெறிப்படுத்தியவர்களை மிதவாதிகள் எனக் கூறலாம்.

மிதவாதிகள் அரசியல் சீர்திருத்தவாதிகள், அவர்கள் புரட்சிக்காரர்கள் அல்லர். அவர்கள் அனைவரும் ஆங்கிலம் கற்ற இந்திய தேசியவாதிகளின் விருப்பு, வெறுப்புகளை, எதிர்பார்ப்புகளை ஆங்கிலேய அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துக் கூறியவர்கள்.

மிதவாதிகள் அனைவரும் தேசியவாதிகள். அவர்கள் சாதி, சமய, இன, சமூக, பிராந்திய வேறுபாடின்றிச் செயல்பட்டனர். இந்து, முஸ்லீம், கிறித்துவ, சீக்கிய, பார்ஸி, ஆங்கிலோ-இந்தியப் பாகுபாடும் அவர்களுக்கில்லை. இந்தியர் அனைவருக்கும் அவர்கள் பாடுபட்டனர்.

மிதவாதிகள் பிரிட்டிஷ் விசுவாசிகள். அவர்களது விசுவாசத்துக்குக் காரணம் ஆங்கிலேயர்களால் தான் இந்தியாவுக்கு விடிவுகாலம் ஏற்பட்டது என்று அவர்கள் மனப்பூர்வமாக நம்பியதுதான். ஆங்கிலேய ஆட்சிதான் ஆங்கிலேயக் கல்வியைப் பரப்பியது; சட்ட, ஒழுங்கு, அமைதி, பாதுகாப்பை ஏற்படுத்தியது; மக்களுக்கு அரசியல் அடிப்படை உரிமைகளை வழங்கியது; யாவற்றுக்கும் மேலாக காங்கிரஸ் துவக்கப்படுவதை அனுமதித்து, ஆண்டுதோறும் இந்தியர் பிரச்சனைகளைப்பற்றி விவாதிக்க வாய்ப்பளித்தது ஆங்கிலேய ஆட்சி.

மிதவாதிகள் யதார்த்தவாதிகள். அவர்கள் நடைமுறைச் சாத்தியமானவற்றைப் பற்றியே சிந்தித்தனர், செயல்பட்டனர். அவர்கள் கனவுலகக் கற்பனைவாதிகளல்லர். அவர்கள் ஒழுங்கான, கட்டுப்பாடான, சட்ட வரம்புக்குட்பட்ட வளர்ச்சியில் நம்பிக்கையுடையவர்கள். மிதவாதிகள் பிரிட்டிஷாரின் நீதி நியாய உணர்வு, நேர்மை, தாராள மனப்பான்மை ஆகிய பெருந்தன்மைகளைப் போற்றியவர்கள். செயற்கையான மாற்றத்தைவிட, இயற்கையான முன்னேற்றத்தைக் காண விழைந்தவர்கள். சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி கூறியதைப்போன்று 'விடுதலையின் வெற்றி ஒரு நாளில் கிடைக்கக் கூடியதன்று'.

மிதவாதிகள் அரசாங்க விமர்சகர்கள். அவர்கள் அரசாங்க ஆதரவாளர்களாக இருந்த போதிலும் நியாயமற்ற அரசாங்க நடவடிக்கைகளைக் கடுமையாகக் கண்டித்தனர். அரசாங்க நிர்வாகம், அதிகார வர்க்கம், பொதுப்பணி, பொருளாதாரக் கொள்கை, நீதி நிர்வாகம், அத்துமீறிய அரசாங்கச் செயல்கள், சட்டமன்றச் சீர்திருத்தம் பற்றி அவர்கள் தங்கள் வழியில் அரசாங்கத்தை எதிர்த்தார்கள்.

மிதவாதிகள் சட்டரீதியான போராட்டக்காரர்கள். வேண்டுகோள்கள், விண்ணப்பங்கள், தீர்மானங்களோடு மட்டும் அவர்கள் திருப்தி அடையவில்லை. வன்முறை தவிர்த்துச் சட்டப்படி

போராடினார்கள். உதாரணமாக, இறக்குமதிப் பொருள்களின்மீது காப்பு வரிகள் (Tariffs) விதிக்கப்பட்ட போதும், பருத்தியின்மீது ஆயத்தீர்வை சுமத்தப்பட்ட போதும் மிதவாதிகள் அகில இந்திய அளவில் போராட்டத்தை நடத்தினர்.

மிதவாதிகளின் சாதனைகள்

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் நாற்றங்கால் பருவத்தே இருந்தபோது மிதவாதிகள் தேசியப் பயிர் பட்டுப்போகாமல் பாதுகாத்தனர். மிதவாதம், இணைக்கப்படுதல், விட்டுக்கொடுப்பு, முறையான முன்னேற்றம், நியாயமான அதே சமயம் உறுதியான கோரிக்கை, சீரான சட்ட அமைப்புச் சீர்திருத்தம் ஆகிய பொறுக்கு விதைகளை விதைத்து தேசிய நாற்றுக்களைக் கருத்தோடு வளர்த்தனர். மக்களிடையே அரசியல் உரிமைகள், தாராளக் கொள்கை, மக்களாட்சி பற்றி அறியச் செய்து அரசியல் கல்வி கொடுத்தனர். மிதவாதிகள் யாசிக்கவில்லை, யோசித்துச் செயல்பட்டனர். “நாங்கள் பிச்சைக்காரர்களல்லர், எங்கள் கட்சி இரந்து உயிர்வாழும் கட்சியன்று; நாங்கள் மக்களின் தூதுவர்கள்” என்றார் கோகலே. அரசியல் சீர்திருத்த முன்னோடிகளாக இருந்த மிதவாதிகளின் முயற்சியால் பல அரசியல் அமைப்பு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் போட்ட அடித்தளத்தின் மீதுதான் தன்னாட்சி, சுயராஜ்யம், இந்திய விடுதலை என்ற மாளிகை அடுக்கடுக்காகக் கட்டப்பட்டது. யாவற்றுக்கும் மேலாக ஆங்கில ஆட்சியின் உண்மைத் தன்மையை அம்பலப்படுத்தி, அதிகாரிகளின் ஆணவப் போக்கையும் அரசாங்கத்தின் சுரண்டல் கொள்கையைப் பற்றியும் மக்கள் நன்கு அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கிக் கொடுத்தவர்கள் மிதவாதிகள். இந்திய நிர்வாகம் பற்றிய பாராளுமன்ற விசாரணை, 1892 இந்திய மன்றங்கள் சட்டம், அரசாங்க அதிகாரிகள் காங்கிரஸ் கூட்டங்களில் பார்வையாளர்களாகக்கூட கலந்து கொள்ளக் கூடாது என்று வங்காள அரசாங்க ஆணை ரத்து செய்யப்பட்டது (1890), வழக்கறிஞர்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கும்வகையில் அரசாங்கம் மேற்கொண்ட முயற்சியை முறியடித்தது (1890) ஆகியவை மிதவாதிகளின் நேரடிச் சாதனைகளாகும்.

மிதவாதிகளின் குறைபாடுகள்

மிதவாதிகள் காங்கிரஸ் தீவிரவாதிகளின் கடுமையான கண்டனத்துக்காளானார்கள். மிதவாதிகள் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற அரசியல் புறாக்களாக இருந்ததால் அவர்களால் எவ்வித நேரடி நடவடிக்கையிலும் ஈடுபட முடியவில்லை. மிதவாதிகள்

அரசாங்கத்திடமிருந்து ஒப்புதல்களையும், சலுகைகளையும் எதிர்பார்த்தனரேயன்றி அரசியல் தன்னாட்சியையும், உரிமைகளையும் கோரிப் பெறவில்லை. அவர்கள் பிரார்த்தனைகள், விண்ணப்பங்கள், சத்தற்ற எதிர்ப்புகளை காட்டினார்களேயொழிய அரசியல் ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபடவில்லை. பிபின் சந்திரபால் குறிப்பிட்டது போன்று மிதவாதிகள் யாகத்துக்குப் போராட்டம் என்று பெயர் சூட்டினர். இருபதாண்டுகால முயற்சியால் மிதவாதிகள் ஆங்கிலேய அரசிடமிருந்து ரொட்டிக்கு பதில் கல்லையே பெற்றனர் என்றார் லாலா லஜபதி ராய். மிதவாதிகள் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக்கும் விசுவாசமாக இருந்துகொண்டு மக்கள் உரிமைகளுக்காகவும் போராடினர். கூழுக்கும் ஆசை, மீசைக்கும் ஆசை என்ற நிலை அது. ஆங்கிலேயரது குறிக்கோள்களும் இந்தியர்களது இலட்சியங்களும் எதிர்மறையானவை என்பதை மிதவாதிகள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. பிரிட்டிஷாரைத் திருப்திப்படுத்தும் மிதவாதிகளின் முயற்சியில் தேசிய இயக்கத்துக்குத் தேவையான அடிப்படைக் கூறுகள் இல்லை. வங்காளப் பிரிவினை (1905) மிதவாதிகள் ஆங்கிலேயரின் நீதி நியாய உணர்வின்மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கையில் பேரிடியாக விழுந்தது. ஆங்கிலேயக் காலனி ஆதிக்கத்தின் உண்மைத்தன்மையை மிதவாதிகள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால்தான் அவர்கள் மலையாளவு சீர்திருத்தத்தை எதிர்பார்த்து எலி அளவு சாதித்தார்கள்.

மிதவாதிகளின் சட்டமன்றப் பணி

மிதவாதிகளின் முயற்சி

காங்கிரஸ் மிதவாதிகளின் சட்டமன்றப் பணி சிறப்பானது, போற்றுதற்குரியது. காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்படுவதற்கு முன்பே இந்தியக் கவுன்சில் சட்டம் 1861ன்கீழ் உருவாக்கப்பட்ட இம்பீரியல் சட்டமன்றத்தில் சயத் அகமதுகான் (1878-82) கிறிஸ்டோதாஸ் (1883), வி.என்.மாண்டிக் (1884-87), கே.எல்.நூல்கர் (1890-91), ராஷ் பிகாரிகோஷ் (1892) போன்றோர் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துப்போனாலும் கம்பெனி நிர்வாகம்பற்றி இந்தியரின் எண்ணங்களையும் எதிர்ப்பார்ப்புகளையும் எடுத்துரைக்கத் தவறியதில்லை

காங்கிரஸ் துவங்கப்பட்ட பிறகு கொண்டுவரப்பட்ட இந்தியக் கவுன்சில் சட்டம் 1892 மத்திய, மாநில சட்டமன்றங்களின் நியமன உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்தியது. இவர்களில் சிலர் முனிசிபல் கமிட்டிகள், மாவட்ட மன்றங்கள், போன்ற அமைப்புகளால் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். 1909 வரை 'செயல்பட்ட இம்மன்றம் 'சீர்திருத்தப்பட்ட மன்றம்' என்று

அழைக்கப்பட்டது. இம்மன்றத்துக்கு வங்காளம், ஐக்கிய மாகாணம், பம்பாய், மதராஸ், மத்திய மாகாணம் ஆகிய மாகாணங்களிலிருந்து பிரதிநிதிகள் அனுப்பப்பட்டனர். சென்னையிலிருந்து பி.அனந்தாசார்லு, சி.சங்கரன் நாயர், விஜயராகவாச்சாரியார் ஆகியோர் சென்றனர். இப்பிரதிநிதிகள் 1893 லிருந்து 1909 வரை மத்திய மாநில சட்ட மன்றங்களில் சிறப்பாகச் செயலபட்டனர். இவர்களுள் பெரோஸ் ஷா மேத்தாவும், கோகலேயும் குறிப்பிடத்தக்க காங்கிரஸ் மிதவாதப் பிரதிநிதிகள் ஆவர்.

பெரோஸ்ஷா மேத்தா

பெரோஸ்ஷா மேத்தா காங்கிரஸ் மிதவாத மேதை, தாதாபாய் நௌரோஜியின் சீடர். இலண்டனில் சட்டம் பயின்றவர். பம்பாய் பிரெசிடென்சி ஆசோசியேஷன் நிறுவனர்களில் ஒருவர். இவர் அகில இந்திய காங்கிரஸ் தோற்ற கர்த்தாக்களில் ஒருவர் என்பது நினைவுகூறத்தக்கது. மேத்தா கேட்போர் பிணிக்கும் பேச்சாளர். இவருடைய பேச்சுகளில் துணிவு, தெளிவு, எளிமை, கூர்மை, நகைச்சுவை, உடனெதிர் மொழிதல், இலக்கியத்திறன் இழையோடிருக்கும். 1895 ஜனவரி மாதம் கொண்டுவரப்பட்ட போலீஸ் சட்டத்தைக் கடுமையாக விமர்சித்தார். ஜேம்ஸ் வெஸ்ட்லாண்ட் என்ற நீதி உறுப்பினர் மேத்தா சட்ட மன்றத்தில் 'புதிய உணர்வைக் கொண்டு வருகிறார், அரசுக்கு விரோதமாகப் பேசுகிறார், சட்டமன்றத்தின் நடைமுறையை அடியோடு மாற்ற முனைகிறார், மன்றத்தை மாசு படுத்துகிறார்' என்று குற்றம் சாட்டினார்!

மேத்தா அரசாங்கத்தின் கல்விக் கொள்கை, விவசாயிகளின் வறுமை, நிலஉரிமை, கடன்சுமை, தீர்வை வரி பற்றிக் குத்தலாகவும், கிண்டலாகவும், கேலியாகவும் அதேசமயம் கடுமையாகவும் பேசினார். இவரது சட்டமன்ற உரைகள் அதிகாரிகளைச் சீற்றமடையச் செய்தாலும், அரசாங்கத்தை சிந்திக்க வைத்தது.

கோபால கிருஷ்ண கோகலே

கோகலே மேத்தாவைப்போன்று நாவன்மை படைத்த பேச்சாளரல்லர். ஆனால் அவரது அறிவாற்றல், பிச்சனைகள் பற்றிய தகவல்களைத் திரட்டிக் கையாண்ட உத்தி, மென்மையாக அதேசமயம் உறுதியாக விவாதித்த விதம், கூர்மையான குற்றச்சாட்டுகள், விடாப்பிடி உறுதி, கடமை தவறிய அரசாங்கத் தவறுகளை சுட்டிக்காட்டல் போன்றவை கோகலேயை சிறந்த சட்டமன்றப் பங்களிப்பவராக்கியது. கோகலேயின் அரசாங்க

வரவுசெலவு பற்றிய பேச்சுக்கள் சட்டமன்ற விவாதப் பேச்சுக்கு இலக்கணமாகும். குறிப்பாக, 1902 மார்ச் 26ம் தேதி இவர் நிகழ்த்திய வரவுசெலவுப் பேருரை இவரை எதிர்ப்போராலும் பாராட்டப்பட்டது. 'பிரதிநிதித்துவமின்றேல் வரி விதிப்பில்லை' என்ற இவரது குரல் நாடெங்கும் எதிரொலித்தது. கோகலேயின் சட்டமன்ற உரைகளைப் பத்திரிகைகள் பிரதானமாகப் பிரசுரித்தன.

கோகலேயின் பத்தாண்டு கால சட்டமன்றப் பேச்சுகள் நாட்டின் நிதிநிலை, இந்தியத் தொழில்வளர்ச்சியில் அரசாங்கத்தின் அக்கறையின்மை, விவசாயிகள் மற்றும் ஏழை எளியோரின் வறுமை, வரிச்சுமை, கல்வி, சுகாதாரம், மருத்துவ வசதி போன்ற மக்கள் நலத்திட்டங்களின் முக்கியத்துவம், பத்திரிகை சுதந்திரம், இந்தியப் பொருளாதாரப் பின்னடைவு, வேலைவாய்ப்புகளை அதிகரித்தல் போன்ற மக்கள் பிரச்சனைகளை மையப்படுத்தியதாக இருந்தன. கோகலே சட்டமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சிக்கு தலைவராகச் செயல்பட்டார் என்றால் மிகையாகாது. இவரது சட்டமன்றச் சாதனைகள் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கவை. பத்திரிகைகள் பாராட்டின. மக்கள் போற்றினர். காங்கிரஸ் மிதவாதத் தலைவரான கோகலே இறந்தவுடன், தீவிரவாதத் தலைவரான திலகர் கூறினார் "இந்தியாவின் வைரம், மகாராஷ்டிரத்தின் அணிகலன், உழைப்பாளிகளின் இளவரசர் கோகலேயைப் பின்பற்ற முயற்சி செய்யுங்கள்".

விடுதலைப் போராட்டத்தில் கோகலேயின் பங்கு

ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹியூம், உமேஷ் சந்திர பானர்ஜி, சுரேந்திர நாத் பானர்ஜி, தாதாபாய் நௌரோஜி, பெரோஸ்ஷா மேத்தா, மகாதேவ கோவிந்த ரானடே, கோபால கிருஷ்ண கோகலே, ராஸ் பிஹாரி கோஸ், மதன் மோகன் மாளவியா போன்றோர் புகழ்மிக்க மிதவாதத் தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். அவர்களுள் கோகலே ஒப்பற்ற தலைவராக விளங்கினார். 1866 மே 9ஆம் நாள் மகாராஷ்டிரத்தில் உள்ள கோல்ஹாப்பூரில் ஒரு ஏழை சித்பவன் பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தார் கோகலே. பம்பாய் எல்மின்ஸ்டன் கல்லூரியில் மேல்படிப்பு பெற்றார். பூனா பெர்கூஸன் கல்லூரியில் வரலாற்றுப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி, அக்கல்லூரியின் முதல்வராகப் பதவி உயர்வு பெற்று 1902ல் பதவி ஓய்வு பெற்றார். 1905ல் இந்திய இளைஞர்களை தேசசேவைக்காகப் பயிற்சியளிக்கும் பொருட்டு "இந்திய ஊழியர்கள் சங்கத்தை" (Servants of India Society)த் துவக்கினார். அந்த ஆண்டே பனாரசில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார். 1907ல் சூரத்தில் ஏற்பட்ட

காங்கிரஸ் பிளவு குறித்து மனம் வருந்தினார். இந்திய சட்டமன்ற உறுப்பினராகவும், இந்தியப் பொதுப்பணி பற்றி ஆராய்ந்து இஸ்லிங்டன் கமிஷன் (Islington Commission) உறுப்பினராகவும் பணியாற்றினார். காந்தியின் அழைப்பின் பேரில் 1912ஆம் ஆண்டு தென்னாப்பிரிக்கா சென்று அங்குள்ள இந்தியரது பிரச்னை தீர பாடுபட்டார். 1915 பிப்ரவரி 19ஆம் நாள் தனது நாற்பத்தொன்பதாம் வயதில் உயிர் நீத்தார்.

கோகலே தனது பத்தொன்பதாம் வயதிலிருந்தே பொதுமக்கள் சேவையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். ரானடே, அகர்கார் ஆகியோருடன் சமூக சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். கோகலே அரசியலில் மிதவாதியேயொழிய சமூக சீர்திருத்தத்தில் தீவிரவாதி. பெனாரஸ் காங்கிரஸ் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய கோகலே வங்கப் பிரிவினையைக் கண்டித்து, கர்ஸன் பிரபுவை முகலாய மன்னன் அவுரங்கசீப்போடு ஒப்பிட்டுப் பேசினார். வங்காளிகளின் தீரத்தைப் பாராட்டினார். அவர்கள் துவக்கிய சுதேசி இயக்கத்தை போற்றினார். அதன்பின் மிதவாதிகளோடு முரண்பட்டு நின்று தீவிரவாதிகளோடு சமரச முயற்சியில் ஈடுபட்டார். அவரது இணைப்பு முயற்சி தோல்வியுற்றதால் காங்கிரஸ் பிளவுபட்டது (1907). சூரத் காங்கிரஸ் பிளவால் மனந்தளராத கோகலே தன் காரியத்திலேயே கண்ணாயிருந்தார்.

கோகலே ஒரு சிறந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர். தனது 22வது வயதில் பம்பாய் சட்டமன்றத்துக்கும், 36வது வயதில் இந்திய சட்டமன்றத்திற்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மத்தியச் சட்டமன்றத்தில் அவரது வரவு செலவு திட்டத்தைப் பற்றிய பேச்சுக்கள் பிரசித்தமானவை. 1911ல் கட்டாய துவக்கக் கல்விபற்றிய மசோதாவைக் கொண்டு வந்தார். மனிதாபிமானமற்ற செயல்களுக்காக வைசிராய் கர்சன் பிரபுவைக் கடுமையாக விமரிசனம் செய்தார். அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளைக் கண்டித்தார்.

கோகலே பலமுறை இங்கிலாந்து சென்றார். தனது குணநலன்களாலும் ஆழ்ந்த அறிவாலும், நயமான அணுகுமுறையாலும் அங்கிருந்த அரசியல் தலைவர்களைக் கவர்ந்தார். கோகலே இந்திய விவகார காரியதரிசி ஜான்மார்லியுடன் நடத்திய விவாதத்தின் விளைவாக இந்தியாவில் மிண்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. ஆனால் அச்சீர்திருத்தங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட விதத்தின்மீது மிகுந்த மனவருத்தமடைந்தார்.

அப்பழுக்கற்ற தேசிய வாதியான கோகலே காங்கிரசின்

ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட அரும்பாடுபட்டார். பிரிந்துநின்ற மிதவாதிகளையும் தீவிரவாதிகளையும் ஒன்றுசேர்க்கப் பெரிதும் விரும்பினார் கோகலே. சென்னை மிதவாதத் தலைவர்களான அன்னிபெசண்ட் அம்மையாரும், ஜி.சுப்பிரமணிய அய்யரும், சி.பி.ராமசாமி அய்யரும், சுப்பராவும் இது சம்பந்தமாக கோகலேக்கு உதவிசெய்ய முன் வந்தனர். அவர்களின் துணையோடு 1914ஆம் ஆண்டு மாண்டலே சிறையிலிருந்து விடுதலையாகி வந்த திலகரோடு இருமுறை முயற்சி செய்தார் கோகலே. ஆனால் பெரேஸ்ஷா மேத்தா போட்ட முட்டுக்கட்டையால் கோகலேயின் ஆசை நிராசையாயிற்று. ஆயினும் கோகலே விதைத்த மிதவாத தீவிரவாத காங்கிரசார் இணைப்பு விதைகள் 1916ஆம் ஆண்டு பலன்தந்தது. பிளவுபட்டிருந்த காங்கிரஸ் ஒன்றுபட்டது. ஆனால் அந்த அரிய காட்சியைக் காண கோகலே உயிருடன் இல்லை!

தாதாபாய் நௌரோஜி, 1825-1917

மராத்திய மைந்தர்

மராத்திய மைந்தரான தாதாபாய் நௌரோஜி 1825 செப்டம்பர் 4ம் நாள் பிறந்தார். அறிவாற்றல்மிக்க அவர் பம்பாய் எல்பின்ஸ்டன் கல்லூரியில் கணிதப் பேராசிரியராக பணியாற்றிக் கொண்டே சமுதாயப் பணியிலும் ஈடுபட்டார். பின்னர் அவர் பரோடாவின் திவானாகவும் (1874), பம்பாய் சட்டமன்ற நியமன உறுப்பினராகவும் (1885) பணியாற்றினார். நௌரோஜி கோமா கம்பெனி (Coma & Company)யின் பிரதிநிதியாக இங்கிலாந்து சென்று நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டார்.

இங்கிலாந்தில் இந்தியப் பணி

நாட்டுப் பற்றுமிக்க நௌரோஜியின் உடல் இங்கிலாந்தில் இருந்தாலும் அவரது உள்ளம் இந்தியாவில் இருந்தது. இவர் கிழக்கு இந்தியக் கழகம் (East India Association) மற்றும் இலண்டன் இந்தியர் சங்கம் (London Indian Society) என்ற இரண்டு அமைப்புகளை ஏற்படுத்தி ஆங்கிலேயரிடையே இந்தியர்களின் கோரிக்கைகள் பற்றிப் பிரச்சாரம் செய்தார். 'இந்தியாவின் குரல்' (Voice of India) என்ற பத்திரிகை நடத்தி பத்திரிகை சுதந்திரத்துக்காகப் போராடினார். திலகர் கைது செய்யப்பட்டபோது (1879 ஜூலை 27) பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறை தற்கொலைக்குச் சமமானது என்று எச்சரித்தார். இங்கிலாந்து நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று மக்களவை உறுப்பினராகி இந்திய தேசியத்தின் குரலாகச் செயல்பட்டார் (1892). இவர் இங்கிலாந்தில் இருந்தாலும் இந்தியாவுடன் இடையறாது தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

காங்கிரஸ் தலைவர்

தாதாபாய் நௌரோஜி மூன்றுமுறை காங்கிரஸ் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் (1886, 1893, 1906) என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 1906ம் ஆண்டு கல்கத்தா காங்கிரஸ் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கி ஆற்றிய உரையில்: 1. இந்தியர்களின் எதிர்காலம் இந்தியர்களின் கையில்தான் உள்ளது; 2. நீதிநாட்டமும், நியாய உணர்வும் கொண்ட ஆங்கிலேயர் மக்கள் குரலுக்குச் செவிசாய்ப்பர்; 3. மக்கள் தலைவர்கள் சலுகைகளைக் கேட்பதற்கு பதில் நீதி கோர வேண்டும்; 4. ஆங்கிலேயர் அனுபவிக்கும் உரிமைகள் இந்தியர்களுக்கும் வழங்கப்படுதல் வேண்டும் 5. சுயராஜ்யமே இந்தியரின் இதய நாதமாகும் என்று முழக்கமிட்டார்.

நௌரோஜி காங்கிரஸ் மிவாதிகள் மற்றும் தீவிவாதிகளின் ஒருமித்த ஆதரவைப் பெற்றிருந்தார். இவர் காங்கிரசின் நோக்கிலும் போக்கிலும் புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தினார். மக்கள் இறைமை (Sovereignty of the People) பற்றிய விழிப்புணர்வை எழுப்பினார். அரசியல் ஜனநாயகத்தின் ஆணிவேராகக் கருதப்படும் 'மக்களுக்காக ஆட்சியாளர்களேயன்றி ஆட்சியாளர்களுக்காக மக்களில்லை' என்ற கருத்தை வலியுறுத்தினார். வெற்றிகரமான வர்த்தகரான நௌரோஜி ஈட்டிய பொருளையெல்லாம் இந்திய தேசிய இயக்கத்துக்காகவே செலவிட்டார்!

வடிகால் கொள்கை வகுத்தவர்

நௌரோஜி இந்தியாவின் வறுமைபற்றி அறிவுபூர்வமாக ஆராய்ச்சி செய்தார். வறுமையின் வேர்களைக் கண்டறிந்தார். ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் 1867ம் ஆண்டு தனது 'வடிகால் கொள்கை (Drain Theory) யை வெளியிட்டார். பின்னர் அதுவே அவர் எழுதிய 'வறுமையும் பிரிட்டனுக்கொவ்வாத இந்திய ஆட்சியும் (Poverty and Un-British Rule in India, London, 1901) என்ற நூலின் கருப்பொருளாயிற்று.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் இந்தியாவை வடிகாலாகப் பயன்படுத்தி இந்தியாவின் செல்வத்தை இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டு சென்றதால்தான் மக்கள் வறுமையின் பிடியில் சிக்கினர் என்பதே 'வடிகால் கொள்கையின் சாரமாகும். இக்கொள்கையைத்தக்க ஆதாரங்களோடும் புள்ளிவிவரங்களோடும் விளக்கினார். பிரிட்டிஷ் பொருளாதாரக் கொள்கையின் வக்கரிப்பையும், பொருளாதார நியதிகளின் நெறிபிறழ்ந்த முறைகேடுகளையும் அம்பலப்படுத்தினார்.

வடிகால் கொள்கைப்படி இந்தியா இரண்டு வழிகளில்

சுரண்டப்பட்டது. 1. இந்திய அரசாங்க மற்றும் நிர்வாகச் செலவு. அதோடு ஆங்கில ஆட்சியாளர்களும் அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் சம்பளமாகவும் ஓய்வூதியமாகவும் சேமிப்பாகவும் செலவுக்காகவும் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பிய பணம். அதே போன்று இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியாவை ஆட்சி செய்ததற்கான செலவு 2. அதிகாரபூர்வமற்ற ஆங்கில வர்த்தகர்கள், தொழிலதிபர்கள், வியாபாரிகள், தோட்ட முதலாளிகள் சம்பாதித்து அனுப்பிய பணம்.

இவ்வாறு பல வழிகளிலும் இந்தியச் செல்வம் இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டதால் இந்தியப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு முதலீடு செய்வதற்குத் தேவையான மூலதனம் இல்லாமல் போயிற்று. இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு சென்ற பணத்தை, மூலதனமாக மீண்டும் இந்தியாவுக்கே கொண்டு வந்து, ஏகபோக வர்த்தகம் செய்து கொள்ளை இலாபம்பெற்று அதையும் தாய்நாட்டுக்கே கொண்டு சென்றனர். இவ்விரு வழிச்சுரண்டல் இந்தியப் பொருளாதாரத்தைப் பெரிதும் பலவீனப்படுத்தி வறுமைக்கு வழி வகுத்துவிட்டது.

அறிவு இழப்பு

பொருளாதாரச் சுரண்டலோடு அறிவு இழப்பும் ஏற்பட்டதாகக் கூறினார் நௌரோஜி. ஆங்கிலேயர்களே உயர் பதவிகளை வகித்தனர். இவர்களோடு இந்தியாவில் பணியாற்றிய விஞ்ஞானிகள், பொறியாளர்கள், மருத்துவர்கள், தொழில்நுட்ப வல்லுனர்கள் போன்றோர் பணி ஓய்வு பெற்றபின் இங்கிலாந்துக்கே திரும்பிவிட்டதால் அவர்களது அறிவும், ஆற்றலும், அனுபவமும் இந்திய முன்னேற்றத்துக்குப் பயன்படாமல் போய்விட்டது.

விடுதலைக்கான வழி

நௌரோஜி இந்தியா வறுமைப் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழிகளையும் காட்டினார்; 1. 1858ல் விக்டோரியா மகாராணி வெளியிட்ட பிரகடனத்தில் அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்; 2. 1833ம் ஆண்டு சட்டச் சரத்துக்களை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்; 3. உயர்பதவிகளில் இந்தியர்களுக்கு இடமளிக்க வேண்டும்; 4. நிர்வாகத்தில் இந்தியரின் பங்கேற்பும், கட்டுப்பாடும் அதிகரிக்க வேண்டியது அவசியம்; 5. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சட்ட மன்றங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும், 6. இங்கிலாந்துக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையேயான நீதித் தொடர்புகள் நியாயமானதாக இருத்தல் வேண்டும். அதாவது முடிவைப் போன்றே மார்க்கமும் உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார்.

மதிப்பீடு

தாதாபாய் நௌரோஜி அகில இந்திய காங்கிரஸ் துவக்கப்பட்டபோது பிரபலமாக இருந்த இந்தியர்களுள் ஒருவர் ஆவார். 'ஈதல் இசைபட வாழ்தல்' என்ற வாக்குக்கேற்ப வாழ்ந்தவர். இவர் நாட்டு பற்று மிக்க சமயச்சார்பற்ற தேசியவாதி. இந்தியாவைப் பற்றியே சிந்தித்துக் செயல்பட்டவர். இந்திய விடுதலைக்காக இங்கிலாந்தில் இருந்துகொண்டு ஆங்கிலேயரின் மனதைப் பக்குவப்படுத்துவதில் முனைப்புடன் பணியாற்றினார். இந்திய தேசியத்தின் பொருளாதார அடிப்படையை அமைத்துக் கொடுத்தவர். பிற தலைவர்கள் அரசியலை மையமாகக்கொண்டு செயல்பட்டபோது நௌரோஜி இந்திய தேசிய எழுச்சிக்கான பொருளாதாரப் பரிமாணத்தைக் காட்டினார். இந்தியாவின் செல்வம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் அமைதியாக, நுட்பநுணுக்கத்தோடு இந்தியாவைவிட்டு, கொண்டு செல்லப்பட்டதன் விளைவாக மக்கள் வறுமையில் பிறந்து, வறுமையில் வசித்து, வறுமையில் இறந்தனர் என்று எடுத்துக்காட்டி காலனி ஆட்சியின் இயல்பை வெளிப்படுத்தினார். இவர் காங்கிரசுக்கு மூன்று முறை தலைமைப் பொறுப்பேற்று இந்திய சுயராஜ்யத்துக்காக உரக்கக் குரல் கொடுத்தார். நௌரோஜி 'இந்தியாவின் பெருமைக்குரிய பெரியவர்' (Grand Old Man of India) என்று போற்றப்பட்டது பொருத்தமேயாகும்.

உமேஷ் சந்திர பானர்ஜி

காங்கிரசின் முதல் தலைவர்

உமேஷ் சந்திர பானர்ஜி 1885 டிசம்பர் 28ம் நாள் பம்பாயில் கூடிய முதல் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கூட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கினார். இவர் இக்கூட்டத்தில் காங்கிரசின் குறிக்கோள்களைப் பின்வருமாறு வரையறுத்தார்: 1. நாட்டு நலனில் அக்கறை கொண்ட அனைவரிடையேயும் நெருங்கிய நட்புணர்வையும், தொடர்பையும் ஏற்படுத்தல்; 2. நாட்டை நேசிப்போரிடையே இன, மத, பிராந்தியப் பற்றுகளையும் பிடிப்புகளையும் போக்கி, தேச ஒற்றுமை உணர்வை முழுமையாக வளர்த்து வலுப்படுத்தல்; 3. நாட்டின் முக்கிய சமுதாயப் பிரச்சனைகள் பற்றிய கற்றோர் வகுப்பாரின் முதிர்ந்த கருத்துக்களை முறையாகப் பதிவு செய்தல். சுருங்கக்கூறின் மக்களிடையே தேச உணர்வையும், ஒற்றுமையையும் உருவாக்குவதே காங்கிரசின் தலையாய பணி என்பதை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டினார் பானர்ஜி.

பாதுகாப்பு - ஊடிதழ் கோட்பாடு

மக்களின் மனக்குமுறலுக்குப் பாதுகாப்பான, அமைதியான, சட்டபூர்வமான வடிகாலை அமைத்துக் கொடுத்தல் 'பாதுகாப்பு - ஊடிதழ் கோட்பாட்டின் (Safety-Valve Theory) மூலக் கருத்தாகும். உமேஷ் சந்திர பானர்ஜி 1898ல் 'இந்திய அரசியல்' என்ற நூலுக்கு

எழுதிய முன்னுரையில் இக்கோட்பாட்டுக்கு வரிவடிவம் கொடுத்தார். அதில் காங்கிரஸ் துவக்கப்பட்டதற்கு டஃப்ரினும், ஆல்வாவும் காரணம் என்றும், 1884லிலேயே டஃப்ரின் இந்திய அரசியல் தலைவர்களை ஆண்டுக்கொருமுறை கூட்டி 'சமுதாய விவகாரங்களை' விவாதித்து மக்கள் உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகால் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கூறியதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இக்கருத்து காங்கிரசின் துவக்க காலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், இன்றைய ஆராய்ச்சி ஆதாரங்கள் பாதுகாப்பு - ஊடிதழ்க் கோட்பாட்டுக்கு ஆதரவாக இல்லை.

16.1 வரலாற்று நிகழ்ச்சி

இந்திய தேசிய காங்கிரசின் தோற்றம் ஒரு வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நிகழ்ச்சியாகும். மேற்கத்தியப் பண்பாட்டின் தாக்கம்; இந்திய சமுதாய, சமய மறுமலர்ச்சி; ஆங்கில அதிகாரவர்க்கத்தின் ஆதிக்கப் போக்கு; அந்நிய அரசாங்கத்தின் சுரண்டல் கொள்கை ஆகியவற்றின் விளைவாக இந்தியரிடையே தேசிய உணர்ச்சி உருவாயிற்று. சென்னை, வங்காளம், பம்பாய் ராஜதானிகளில் துவக்கப்பட்ட அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகள் இந்திய தேசியத்தின் ஊற்றுக் கண்களாயின. இப்போக்கின் இயல்பான விளைவே இந்திய தேசிய காங்கிரசின் தோற்றமாகும். காங்கிர துவக்கப்பட்ட பின்னர் இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. இப்போராட்டத்தின் துவக்க காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் பங்கேற்பு பெருமைக்குரியதாக இருந்தது.

16.1.1 பெருமைக்குரிய பங்கு

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமிழ் நாட்டின் பங்கு பெருமைக்குரிய ஒன்றாகும். விஜய நகர, மதுரை சுல்தானிய, மராத்திய மேலாதிக்கங்களை அந்நிய ஆதிக்கமாகக் கருதாத தமிழ்நாடு ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கெதிரான போராட்டத்தில் முனைப்புடன் ஈடுபட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேயே தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி (1800-1801)க்குத் தோற்றுவாயாக இருந்தது தமிழ்நாடு. வேலூர்க் கிளர்ச்சி (1806)யில் தமிழ் நாட்டுப் படைவீரர்கள் துணிவுடன் போராடினார்கள். ஆயினும் அவ்விரு துவக்ககால ஆங்கிலேய ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் முறியடிக்கப்பட்டன. அதன் பின்னர் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற தமிழ் நாட்டுத் தலைவர்கள் உரிமை உணர்வும், விடுதலை வேட்கையும் பெற்று அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகளை ஏற்படுத்தினர். சென்னை சுதேசி சங்கமும், சென்னை மகாஜன சபையும் அத்தகைய அமைப்புகளேயாகும். 1884 டிசம்பர் மாதம் சென்னை அடையாற்றில் பிரம்மஞான சபையின் ஆண்டுக் கூட்டத்துக்குப் பின் திவான் இரகுநாதராவ் இல்லத்தில் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் வந்திருந்த பிரதிநிதிகள் கூடி இந்தியாவுக்குப் பொதுவான ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தவும், அதன் மாநிலக் கிளைகளைத் துவக்கவும், அடுத்த ஆண்டு இறுதியில் தேசிய மாநாட்டைக்

கல்கத்தாவில் கூட்டவும் தீர்மானித்தனர். ஆனால் அத்தீர்மானம் செயல்வடிவம் பெறுவதற்கு முன்னரே பம்பாயில் இந்திய தேசிய காங்கிர அமைக்கப்பட்டுவிட்டது.

16.2 தமிழ்நாடும் துவக்க கால காங்கிரசும்

16.2.1 முதல் மாநாட்டில் தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதிகள்

ஆலன் ஆக்லேவியன் ஹியூமின் சோர்வற்ற முயற்சியின் விளைவாக இந்திய தேசிய காங்கிரசின் முதல் மாநாடு 1885 டிசம்பர் 28 ஆம் தேதி பம்பாயில் கூடியது. அக்கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட 72 பிரதிநிதிகளில் சென்னை மாநிலத்திலிருந்து சென்றவர்கள் 21 பேர்; அவர்களுள் தமிழ்நாட்டுப் பகுதியிலிருந்து சென்ற பிரதிநிதிகள் 16 பேர். எ.சுப்பிரமணிய அய்யர், வி.அனந்தாச்சாரியார், எம்.வீரராகவாச்சாரியார், பி.ரெங்கைய நாயுடு, எ.ஏ.சுவாமிநாத ஐய்யர், எ.வெங்கடசுப்பராய பந்துலு, பி.கேசவப் பிள்ளை, சி.சிங்காரவேலு முதலியார், ரங்காச்சாரி, எ.வி.அதல்யீ, சபாபதி முதலியார், பால்பீட்டர் பிள்ளை, சாமிநாத ஐய்யர், நரசிம்மலுநாயுடு, வெங்கட சுப்பராயலு, கேசவப் பிள்ளை ஆகியோர் தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் ஆவர். அவர்கள் அனைவரும் சென்னை மகாஜன சங்கத்தின் சார்பாகச் சென்றவர்கள் ஆவர். இவர்களன்றி சென்னை டிரேஷியன் சங்கத்தின் தலைவர் டி.எ.ஓயிட், சென்னை கலெக்டர் ஆர்.ரகுநாத ஐய்யர், ஆர்க்காடு பேராசிரியர் கே.சுந்தரராமன், திருவள்ளூர் டி.என்.ஐய்யர் ஆகியோர் பார்வையாளர்களாகச் சென்றிருந்தனர். முதல் காங்கிர மாநாட்டுத் தலைவராக டி.டிபுள்யு.சி.பானர்ஜியின் பெயரை வழிமொழிந்து, மாநாட்டின் முதல் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்த பெருமை தமிழ் நாட்டுப் பிரதிநிதியான எ.சுப்பிரமணிய ஐய்யருக்கே கிடைத்தது. இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் புதிய சகாப்தத்தைத் துவக்கிய இந்திய தேசிய காங்கிரசின் முதல் மாநாட்டிலேயே தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்ற பிரதிநிதிகள் சிறப்பிடம் பெற்றனர்.

16.2.2 சென்னையில் மூன்றாவது மாநாடு

1886 டிசம்பர் மாதம் கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற காங்கிரசின் இரண்டாவது மாநாட்டில் சென்னையிலிருந்து 47 பிரதிநிதிகள் சென்று கலந்து கொண்டனர். அவர்களுள் ஜி.சுப்பிரமணிய ஐய்யர், எ.சுப்பிரமணிய ஐய்யர், எ.ஏ.சுவாமிநாத ஐய்யர், கேசவப்பிள்ளை, பி.ரெங்கைய நாயுடு, பி.அனந்தாச்சாரி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

காங்கிரசின் மூன்றாவது மாநாடு 1887 டிசம்பரில் சென்னை நகரில், தற்போது ஆயிரம் விளக்கு என்றழைக்கப்படும் பகுதியில் மக்கீ தோட்டம் என்னுமிடத்தில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. பக்ருதீன் தியாப்ஜியின் தலைமையில் கூடிய அம்மாநாடு முதன் முறையாகத் திறந்த வெளித் திடலில் பிரத்யேகமாக அமைக்கப்பட்ட அலங்காரப் பந்தலில் தனது நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. அதில் சென்னை மாநிலத்தின் சார்பாக 362 பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர். சென்னை பட்டதாரிகள் சங்கம், சென்னை மகாஜன சபை, திருவல்லிக்கேணி இலக்கிய சங்கம், தென்னிந்திய வர்த்தகக் கம்பெனி, சென்னை மெட்டல் கம்பெனி, அஞ்சுமான் முப்த இலம், புரசைவாக்கம் இந்து நிதி, சாணார் முன்னேற்ற சங்கம் ஆகிய பல்வேறு அமைப்புகளைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் இம்மாநாட்டில் பங்கேற்றனர். சென்னை மாநாட்டின் ஒரு சிறப்பு அம்சம் அதன் செலவின் பெரும்பகுதி பொதுமக்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்பட்டதாகும். மாநாடு வரவேற்புக் குழுச்

செயலரும் இந்து பத்திரிகை நிர்வாகியுமான மு.விஜயராகவாச்சாரியார் தமிழில் எழுதிய 'காங்கிர வினாவிடை' என்ற சிறு நூல் மலிவு விற்பனையில் விற்பனை செய்யப்பட்டு, அதனால் கிடைத்த நிதியும் மாநாட்டுச் செலவுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ராஜா சர்.டி.மாதவராவ் வரவேற்புக் குழுத் தலைவராகப் பணியாற்றி மாநாட்டை வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொடுத்தார். ராவ்சாகிப் மூக்கணாச்சாரி தமிழில் பேசி அனைவரது பாராட்டையும் பெற்றார். அப்போது சென்னை கவர்னராயிருந்த கன்னிமாரா பிரபு சென்னை மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பிரதிநிதிகள் அனைவருக்கும் சிறப்பு விருந்தளித்துச் சிறப்பித்தார்.

துவக்ககால காங்கிரசோடு தமிழ்நாடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது. 1887க்குப் பின்னர் 1894, 1898, 1908, 1923, 1927 ஆகிய ஆண்டுகளில் காங்கிர மாநாடு சென்னை நகரில் நடைபெற்றது. 1920 கௌகாத்தி காங்கிர மாநாட்டில் தலைவர் சி.பி.விஜயராகவாச்சாரியும், 1926 கௌகாத்தி காங்கிர மாநாட்டுத் தலைவர் எ.சீனிவாச ஐயங்காரும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களே. துவக்க கால தமிழ் நாட்டுக் காங்கிர தலைவர்கள் அனைவரும் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற செல்வமும் செல்வாக்குமிக்க அரசாங்க விசுவாசிகளாகவே இருந்தனர். விக்டோரியா மகாராணியின் மறைவின் போதும் (1901) அவர்களது அரசு விசுவாசம் தெளிவாக வெளிப்பட்டது. இந்துவும் சுதேசமித்திரனும் தமிழ் நாட்டு மக்களின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலித்தன. அவை அவ்வப்போது அரசாங்கத்தின் நோக்கையும் போக்கையும் கண்டிக்காவிட்டாலும் குறை கூறவே செய்தன. இந்நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் நிகழ்ந்த வங்கப் பிரிவினையும் (1905), ஜப்பான் ரஷ்யாவைத் தோற்கடித்த நிகழ்ச்சியும் (1904-1905) தமிழ் நாட்டின் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சிக்குப் புதிய பரிமாணத்தைத் தந்தன.

16.3 தமிழ்நாட்டு மிதவாதிகள்

கோபால கிருஷ்ண கோகலையைப் பின்பற்றியவர்கள் காங்கிர மிதவாதிகள் என்றழைக்கப்பட்டனர். கோகலையின் வலக்கரமாகத் திகழ்ந்த தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த வி.எ.சீனிவாச சா திரி மிதவாதிகளுக்கெல்லாம் மிதவாதியாக விளங்கினார். அவரைப் போன்றே பி.எ.சிவகாமி ஐய்யரும், வி.கிருஷ்ணசாமி ஐய்யரும், டி.ஆர்.வெங்கட்ராம சா திரியும், 'இந்தியன் ரெவ்யூ' பத்திரிக்கை ஆசிரியரான ஜி.ஏ.நடேசனும் தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த மிதவாதிகளாவர். அவர்கள் அனைவரும் பிராமண மத்திய தர வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். பெரும்பாலும் வக்கீல் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தனர். தமிழ்நாட்டு மிதவாதிகள் அரசாங்க ஆதரவாளர்கள். மார்லி-மிண்டோ சீர்திருத்தத்தின் (1909) விளைவாக ஏற்படுத்தப்பட்ட சென்னை சட்டமன்றத்தில் மிதவாதிகள் இடம் பெற்றனர். வி.கிருஷ்ணசாமி ஐய்யரும், பி.எ.சிவகாமி ஐய்யரும் 1914க்கு முன் சென்னை மாநில கவர்னர் ஆட்சிக் குழுவில் இடம் பெற்ற முக்கிய மிதவாதத் தலைவர்களாவர். 1917 ஆகஸ்டு 20 ஆம் தேதி வெளியிடப்பட்ட மாண்டேகுவின் அறிக்கையைத் தமிழ்நாட்டு மிதவாதிகள் ஆர்வத்துடன் ஆதரித்தனர். அதேபோன்று இரட்டை ஆட்சியையும் ஏற்றுக் கொண்டனர். சீனிவாச சா திரி போன்ற மிதவாதத் தலைவர்கள் ரௌலட் சட்டத்தை எதிர்த்து சத்தியாகிரகத்தினின்றும் ஒதுங்கியே நின்றனர்! ஒதுங்கி நின்றதோடு மட்டுமன்றி அந்நேரடி நடவடிக்கையைக் கண்டிக்கவும்

செய்தனர். அதனால் தான் காந்தி தனது ரௌலட் சத்தியாகிரகத்துக்குத் தமிழ்நாட்டுத் தீவிரவாதிகளின் ஆதரவை நாட வேண்டியதாயிற்று என்கிறார் டேவிட் அர்னால்டு.

16.4 தமிழ்நாட்டுத் தீவிரவாதிகள்

பாலகங்காதர திலகரைப் பின்பற்றியவர்கள் தீவிரவாதிகள் என்றழைக்கப்பட்டனர். சேலம் விஜயராகவாச்சாரியைத் தமிழ் நாட்டுத் தீவிரவாதத்தின் தந்தை எனக் கூறலாம். அவரது பாசறையில் பயிற்சி பெற்றவர்தான் சி.ராஜகோபாலாச்சாரி. சேலத்தைத் தென்னாட்டின் பூனா எனக் கருதிக் கொண்டு திலகர் அடிபற்றித் தமிழ் நாட்டுத் தீவிரவாதிகள் செயல்பட்டனர். சென்னையில் டி.எம்.நாயர், எ.க தூரிரங்க ஐயங்கார், ஏ.ராமசாமி ஐயங்கார், டி.ரெங்காச்சாரி ஆகியோர் செல்வாக்கு மிக்கத் தீவிரவாதிகளாகத் திகழ்ந்தனர்.

வங்காளப் பிரிவினையின் விளைவாக எழுந்த தேசிய இயக்கத்தால் பெரிதும் கவரப்பட்ட வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை தூத்துக்குடியில் சுதேசி கப்பல் கம்பெனி ஒன்றை 1906 நவம்பரில் துவக்கினார். 1907 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற சூரத் காங்கிரசுக்கு நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ்நாட்டுத் தீவிரவாதிகளைத் திரட்டி வருமாறு வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளைக்கு அரவிந்த்கோஷ் கொடுத்த தந்தியைச் சிரமேற்கொண்டு தமிழ் நாட்டுத் திலகரான அவர் சென்னை சென்று சுப்பிரமணிய பாரதியாருடனும், மண்டையம் சீனிவாசாச்சாரியுடனும் கலந்து பேசித் தமிழ் நாட்டுப் பிரதிநிதிகளை சூரத் மாநாட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். சுதேந்திரநாத் எத்திராஜ், திருவல்லிக்கேணி கிருஷ்ணமாச்சாரி, பாரதியார், வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை, சீனிவாசராகவாச்சாரி, சக்கரைச் செட்டியார் ஆகிய தமிழ் நாட்டுத் தீவிரவாதப் பிரதிநிதிகள் திலகரைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவருக்குப் பாதுகாப்பளித்தனர். 'தமக்கு எத்தனை அடிபட்டபோதும் திலகரைக் காக்க வேண்டுமென்று அசையாது நின்ற இந்த சென்னை பிரதிநிதிகளின் தீர்த்தன்மையை எண்ணும் போது உடல் புல்லரித்து மிகுந்த மகிழ்ச்சி உண்டாக்கியது' என்று அந்த அனுபவத்தைப் பற்றி எழுதியுள்ளார் பாரதியார்.

1908 பிப்ரவரி மாதம் கோரல் தொழிற்சாலை வேலை நிறுத்தத்தில் வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை சம்பந்தப்பட்டதும், மார்ச் மாதம் தடை உத்தரவை மீறி அவரும் சுப்பிரமணிய சிவாவும் பொதுக் கூட்டத்தில் பேசியதும் அவர்கள் இருவரும் கைது செய்யப்படக் காரணமாயின. அவர்கள் கைதானதை அடுத்து தூத்துக்குடியிலும், திருநெல்வேலியிலும் வன்முறைக் கலவரங்கள் ஏற்பட்டுத் துப்பாக்கிச் சூட்டில் முடிந்தது. 1911 ஜூன் 11 ஆம் தேதி வாஞ்சிநாதன் திருநெல்வேலி மாவட்டத் துணைக் கலெக்டரை மணியாச்சி ரயில் சந்திப்பு நிலையத்தில் சுட்டுக் கொன்றார். வன்முறை நிகழ்ச்சிகளை ஒடுக்க அரசாங்கம் மேற்கொண்ட அடக்குமுறையின் விளைவாகத் தமிழ்நாட்டுத் தீவிரவாதிகள் மறைமுகமாகச் செயல்படத் துவங்கினர். அவர்களில் சி.சுப்பிரமணிய பாரதியும், வ.வே.சுப்பிரமணிய ஐய்யரும், நீலகண்ட பிரம்மச்சாரியும், சுதேசி பத்மநாப ஐய்யரும், சுப்பிரமணிய சிவாவும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.